

CYRSILUS PHARSALIUS

ET

MEDIUS LARISSÆUS.

De Cyrsilo (*) Pharsalio nihil constat. Quae de Medio traduntur, Geierns comprehendit hisce : « Medius, Oxythemidis filius, patria Larissæus (Arrian. Ind. 18, 9), ab omnibus quidem quotquot ejus mentionem fecerunt veteribus auctoribus inter eos appellatur Alexandri Magni amicos, qui regi in primis cari fuissent atque familiarissima consuetudine juncti (v. Arrian. VII, 24, 4), a Plutarcho (De adulat. et amic. disc. 35, p. 78 ed. Didot.) autem vel in eorum habetur numero qui adulatio nis illecebris pravisque consiliis Alexandri animum corripissent et ad injustitiam crudelitatemque stimulassent. Huic enim si fidem habemus, ἦν δὲ Μήδιος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκιων οἷον ἔξερχος καὶ σοφιστῆς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. Ἐκέλευσεν οὖν θερόουντας ἀπτεσθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων δὲ, καὶ θεραπεύση τὸ θλίκος δὲ δεθγμένος, ηὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς. Atque hinc potissimum Plutarchus dicit factum esse, ut Callisthenes, Parmenio, Philotas occiderentur, Bagoas contra, Demetrius eorumque similes adulatores honoribus cumularentur. At vero cave ne nimium tribuas ponderis huic Plutarchi narrationi, quippe quae ex eodem fluxisse videatur fonte, unde vana ista orta est suspicio, eundem Medium veneno Alexandri necem matrassere (Arrian. VII, 27, 3). Ceterum paullo ante diem supremum identidem Alexandrum apud Medium amicum cœnatum esse satis constat. Post regis autem obitum una cum Nearcho Medius ab Antigoni regis stetit partibus ejusque classi præfetus per varia illorum temporum discrimina fortiter ac strenue pugnavit (Diodor. XIX, 69, 75). Itaque pugna etiam naval ad Cyprus Salaminiam facta (306 a. C.), qua Ptolemæi Lagidæ classis magna clade a Demetrio, Poliorcetæ cognomine postea appellato, victa est, Antigoni filium comitatus consilio et sollertia Medius adjuvit (Diodor.

XX, 50), eodemque anno funestae calamitati interfuit, qua Antigonus et Demetrius Ptolemaeum in ipsa Ægypto adorientes afflicti sunt (Diod. XX, 74 sqq.). Fideliter enim etiam tum Antigoni rebus consuluisse atque operam dedisse Medium, satis appetat ex fatali isto somnio, quo tristem expeditionis eventum præsagiebat (Plutarch. Demetr. 19). Neque improbabile est ipsum fortasse Medium ea clade oppressum occubuisse, quum nusquam post haec tempora ejus mentio facta sit. Fallitur enim Meinekius (Exercitat. in Athen. p. 33) quod eum supra Antigoni atatem vixisse intelligi oportet ex Lucian. Macrob. c. 11, ubi haec leguntur : Ἄντιγονος δὲ οὐδὲ μὲν ἦν Δημητρίου, μικρὸς δὲ Ἄντιγόνου τοῦ μονοφθάλμου· οὗτος τέσσαρες καὶ τεσσαράκοντα Μακεδόνων ἔβασισεν ἔτη, ἔπιστε δὲ ὄγδοηκοντα, ὡς Μήδιος τε ἴστορει καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Quare hoc quidem loco quum de Antigono Gonata agatur, quem circa annum demum 239 a. C. mortuum esse constat (cf. Droysen Hellenism. II, p. 399 not. 94), non Medium Alexandri amicum, sed alium quendam ejusdem nominis auctorem, de quo nihil præterea cognitum habemus, intelligendum esse luce clarius est. [Medius quidam Stoicus memoratur ap. Porphy. Vit. Plotin. c. 20.] Ceterum quod addit vir eruditissimus : « Fuitque haud dubie cognationis vinculo conjunctus cum illo Medio, qui Ol. 96, 2 cum Lyceophrone, Pheræorum tyranno, de principatu Thessaliae bellavit (v. Diodor. Sic. XIV, 82, ell. Buttmann. Mythol. II, p. 286), » hoc neque affirmare ausim neque refellere. — Hunc igitur Medium historici operis fuisse auctorem, recto quidem est testimonio Strabonis locus infra ascriptus. Præterea vero quum nusquam apud veteres vel Medii vel Cyrsili una cum Medio citati, de quo præter nomen nihil cognitum est, liber commemoretur, de ejus argumento, pretio, fide quidquam statuere non licet, neque illud quidem compertum habemus, utrum data opera de Alexandri rebus ille egerit, an tractaverit potius quae ab ejus successoribus (διαδόχοις) gesta sint. »

(*) Cyrsilus quidam memoratur ap. Harpocration., Phot. et Suid. s. v. : Κ., ἐν Ἀθηναῖσι κατέλευσαν, διότι ὑπακούειν Πέρσαις προὔτρέπετο, ex Demosth. p. 296, 9. Cf. Cic. de off. III, 11; Walz. Rhet. gr. tom. III. p. 352; VI, 443; VIII, 171.